

Boek 34.

De blauwe Ridder.

+ De Witte Boom van Tilat +

Hoofdstuk 1 – Sergeant Ivar

De laatste gloed van de avond lag nog over de heuvels toen Ivar naar de donkere weg voor hen keek. De kennismaking was voorbij, maar de afstand tussen zijn dertig mannen en de lange stoet van Thomas was nog altijd zichtbaar. ‘Met de wagens bereiken we de burcht niet veilig voor het donker,’ zei hij. ‘De weg wordt verderop smaller en op sommige plaatsen is de grond verzakt.’

Thomas keek naar de vermoeide paarden en de gezinnen tussen de wagens. ‘Dan blijven we hier vannacht.’

Lucas wierp een onderzoekende blik op Ivar, maar gaf meteen bevel een kamp op te slaan. De Witte Boom-soldaten vormden een beschermende kring rond de wagens. Ivars mannen begonnen op enige afstand hun eigen kleine kamp te maken, alsof zij gewend waren buiten iedere andere groep te blijven. Thomas zag het en riep Marcus bij zich. ‘Laat bij alle vuren plaatsmaken. Zij eten vanavond met ons.’

Ivar hoorde het. ‘Mijn mannen hebben hun eigen voorraden.’

‘Dat twijfel ik niet aan,’ antwoordde Thomas. ‘Maar zolang wij dezelfde weg bewaken, hoeven we niet bij afzonderlijke vuren te zitten.’

Niet veel later zaten de Tilatse soldaten tussen de mannen van de Witte Boom. Hun wapenrokken waren vaal, hun schilden droegen oude kerven en bijna iedere maliënkolder was meer dan eens hersteld. Toch waren hun wapens schoon en stond er bij elk vuur een wacht. De discipline was niet verdwenen, ook al ontbrak het hun aan vrijwel alles. Een smid uit Thomas’ gevolg herstelde een gebroken gesp, terwijl een stalknecht een los hoefijzer verving. Ivars mannen namen de hulp zwijgend aan, zonder dat iemand hen behandelde alsof zij bedelaars waren.

Later stond Ivar met Thomas, Anne en Lucas bij een laag vuur. ‘Ik heb vijftig mannen,’ vertelde hij. ‘Dertig zijn hier. De andere twintig bewaken de burcht. Meer kan Tilat nauwelijks onderhouden.’

‘Vijftig voor een heel gebied,’ mompelde Lucas. ‘Dat is geen garnizoen. Dat is een laatste wachtpost.’

Ivars blik verhardde. ‘Het zijn mannen die gebleven zijn toen anderen Tilat al hadden opgegeven.’

Lucas zette een stap naar voren, maar Thomas hield hem met een handgebaar tegen. ‘En daarom staan ze er nog,’ zei hij. ‘U hoeft zich niet te verdedigen voor een gebrek dat u niet hebt veroorzaakt.’

Ivar keek hem strak aan. ‘Ik gehoorzaam koning Willem. Hij heeft u tot Heer van Tilat benoemd en daarom zal ik uw bevelen uitvoeren. Maar mijn vertrouwen krijgt u niet tegelijk met uw titel.’

‘Dat verwacht ik ook niet,’ antwoordde Thomas. ‘Behoud het bevel over uw mannen. Zij kennen u en dit land. Ik zal niet op mijn eerste avond doen alsof jaren van trouw niets betekenen.’

Voor het eerst wist Ivar niet onmiddellijk wat hij moest zeggen. Uiteindelijk knikte hij. ‘De burcht is er slecht aan toe, heer.’

Thomas keek naar de laatste vonken boven het vuur. ‘Morgen zal ik haar zien. Daarna spreken we verder.’

Bij het eerste ochtendlicht stonden beide groepen door elkaar op. De vuren werden gedoofd, de paarden gezadeld en de wagens gereedgemaakt. Voor aan het kamp wachtte Ivar zwijgend naast zijn paard, klaar om zijn nieuwe heer naar het hart van Tilat te brengen.

Hoofdstuk 2 – De laatste weg

Kort na zonsopgang kwam de stoet opnieuw in beweging. Ivar reed vooraan, met twee van zijn mannen enkele tientallen passen voor hem. Thomas volgde op Thunder, terwijl Anne op haar witte paard naast hem reed en Lucas iets achter hen bleef. De eerste uren voerde de weg tussen lage heuvels en verlaten akkers door. Diepe karrensporen waren door de regen veranderd in modderige geulen, waardoor de zwaarste wagens voortdurend moesten uitwijken. Op sommige plaatsen groeide gras midden op de weg.

Bij een kruising stond een oud wachthuisje. Het dak was aan één zijde ingestort en de deur hing nog maar aan één scharnier. Binnen lagen verdroogde bladeren en resten van een vergaan bed. Ivar keek ernaar zonder zijn paard in te houden. ‘Vroeger zat hier altijd een wacht. Nu komen er alleen nog jagers wanneer het regent.’

‘Hoeveel van zulke posten zijn verlaten?’ vroeg Thomas.

‘Zes in dit deel van Tilat. Twee andere worden soms gebruikt, als ik er mannen voor kan missen.’

Thomas knikte en stelde meteen zijn volgende vraag. ‘Hoeveel mensen wonen rondom de burcht?’

Ivar keek opzij. ‘Een paar honderd, verspreid over hoeven en kleine gehuchten. Een betrouwbare telling is al jaren niet meer gehouden.’

‘En hun drinkwater?’

‘De meeste gezinnen gebruiken putten. Er stroomt ook een beek vanuit de heuvels, maar de houten goot die het water naar enkele hoeven leidde, is gebroken.’

De vragen bleven komen. Hoeveel graan lag er opgeslagen? Welke schuren waren nog droog? Waren er timmerlieden, metselaars en smeden? Hoeveel kinderen leefden rondom de burcht en hoeveel gezinnen hadden de laatste jaren hun land verlaten? Ivar beantwoordde wat hij wist en zweeg eerlijk wanneer hij iets niet wist. Er was enig graan, maar niet genoeg voor alle mensen die Thomas meebracht. Een oude smid werkte nog bij de burcht en enkele boeren kenden genoeg van hout om een dak te herstellen, maar echte bouwlieden waren schaars.

Anne zag hoe Ivar Thomas steeds aandachtiger bekeek. Kennelijk had hij vragen over muren, soldaten, pacht en inkomsten verwacht. Thomas wilde echter eerst weten of de mensen water, brood en een veilig dak hadden.

Toen zij opnieuw een verlaten wachtpost passeerden, wees Lucas naar de open weg. ‘U verspreidt uw mannen te veel. Met patrouilles van twee of drie wordt iedere groep een gemakkelijk doelwit.’

‘En als ik tien mannen bijeenhoud,’ antwoordde Ivar scherp, ‘blijven drie dorpen en twee wegen zonder bescherming.’

‘Verspreide soldaten beschermen niets als ze afzonderlijk worden gedood.’

‘Mannen achter muren beschermen evenmin een boer wiens schuur wordt leeggeroofd.’

De paarden liepen enkele passen door voordat Thomas sprak. ‘Jullie zien allebei hetzelfde gevaar. Alleen hebben jullie jarenlang met andere middelen moeten werken.’

Lucas zweeg, maar zijn strakke kaak liet zien dat hij niet overtuigd was. Ivar richtte zijn blik weer op de weg. Het meningsverschil was niet opgelost; het was slechts uitgesteld. Voor hen klom het pad langzaam omhoog tussen twee donkere heuvelruggen. Daarachter lag de burcht, nog verborgen voor hun ogen, aan het einde van de laatste weg.